

Atlantis

Hola, wat krijgen we nu, zult u denken. Ben ik een verhaal aan het lezen over de evolutie van de aarde, waarbij de wetenschappelijke lijn gevolgd wordt, komt er ineens een hoofdstuk over een mythisch rijk, waarvan het bestaan door de wetenschap met kracht ontkent wordt wegens gebrek aan bewijs.

Tja, lieve mensen, dat is helemaal waar. Er bestaat geen enkel natuurwetenschappelijk bewijs van het koninkrijk Atlantis, dat wil echter niet zeggen dat het nooit heeft bestaan. Esoterici daarentegen ontkennen het bestaan van Atlantis in het geheel niet, doch zij maken steevast dezelfde fout door dit koninkrijk te koppelen aan de mens. Wat volgt is mijn visie op dit geheel.

Ongeveer 350 miljoen jaar geleden werden de eerste amfibieën op aarde geboren. Dit belangrijke feit markeert de overgang van waterbewonende, gewervelde dieren naar landdieren. De longvissen vormen de tussenschakel tussen vis en amfibie.

Deze longvissen, die zo'n 50 miljoen jaar eerder het levenslicht zagen, evolueerden geleidelijk aan en raakten steeds beter aangepast aan een leven in de lucht. De longvissen waren bewoners van de kustwateren en riviermondingen die, naarmate het zeeniveau daalde aan het eind van het Devoon, veranderden in uitgestrekte moerasgebieden die zomers een tijd geheel droog stonden.

Deze dieren, voorzien van kieuwen en primitieve longen leefden op de bodem, waar ze tussen de planten en het slib naar voedsel zochten. Hun vinnen veranderden daardoor in primitieve poten. Dat was een logische stap in de evolutie, want met behulp van poten konden ze zich veel beter voortbewegen door het ondiepe water. Uiteindelijk zijn er enkele soorten, verspreid over het aardoppervlak geweest die voor een definitief leven op het land kozen. Ze bleven echter afhankelijk van het water, omdat hun eieren niet bestand waren tegen uitdroging en de larven zich in het water moesten ontwikkelen. Datzelfde geldt nog steeds voor de thans levende amfibieën, zoals de kikkers en salamanders die mijn vijver bewonen.

Welnu, in het oostelijk deel van Gondwana kroop een amfibie uit het water die al snel recht op leerde lopen. De achterpoten van dit dier waren zoveel beter ontwikkeld, dat ze in staat waren het lichaamsgewicht te dragen. Recht op lopen gaf de dieren een groot voordeel bij het zoeken naar voedsel, bovendien konden ze aldus van verre gevaar zien aankomen. Deze amfibiesoort ontwikkelde zich al snel tot omnivoor (planten- zowel als vleeseter) en ook dat betekende een groot voordeel in de overlevingsstrategie.

Al spoedig namen zij in aantal toe, waarbij ze tal van nieuwe ontdekkingen deden. Het eerste was dat ze erachter kwamen dat ze hun eieren het beste konden laten uitkomen in afgesloten poelen, ver weg van de hongerige vissen. Aldus begonnen de dieren gaten te graven die ze vol lieten lopen met water en daarna afsloten met slib. Spoedig daarna leerden ze de wanden van deze poelen versterken met plantaardig materiaal zoals takken en bladeren.

Voedsel was er in overvloed, het plantenrijk zowel als de insecten leefden al vele tientallen miljoenen jaren op het land en elke plek op aarde die maar enigszins vochtig was, kende een dichte begroeiing. Er kwamen in de tropische streken dichte wouden van varenbomen en paardenstaarten voor en daartussen krioelde het van de insecten.

Je kunt je dus voorstellen dat deze recht op lopende amfibiesoort zich explosief vermeerderde. In een paar duizend jaar tijd leefden er vele miljoenen van deze dieren in de moerassen en rivierbeddingen van oostelijk Gondwana. Vandaar uit begonnen ze zich te verspreiden over de rest van het continent. Overal waar water en vegetatie was, leefden deze dieren in immer groter wordende groepen.

Dat gaf de noodzaak tot meer samenwerking om voldoende voedsel te vergaren en hun samenleving te organiseren. Hierdoor werden steeds hogere eisen aan de verstandelijke vermogens van deze wezens gesteld. Ze ontwikkelden aldus een groter hersenvolume.

Ja lieve mensen, we weten allemaal waar een groter hersenvolume toe leidt. De dieren werden steeds intelligenter en dat ging gepaard aan een immer groter wordend bewustzijn. Ze leerden over hun leven, ze leerden over de aarde en alles wat daarop leefde in die tijd. Ze leerden steeds betere technieken om aan voedsel te komen en de bittere noodzaak om hun samenleving te organiseren, leidde ertoe dat ze een vorm van communicatie, een taal ontwikkelden.

Wij mensen, wij denken dat wij de eerste en enige intelligente diersoort op aarde zijn. Dat is een misvatting. De hierboven beschreven amfibiesoort beschikte al spoedig over verstandelijke vermogens waar wij alleen maar van kunnen dromen.

Na een paar tienduizend jaar leefden er al zeker 50 miljard van deze dieren op aarde.

Zoveel?

Da's volstrekt onmogelijk zult u nu denken.

De moderne mens, Homo sapiens sapiens, leeft nu zo'n 200.000 jaar op aarde.

70.000 jaar geleden ontplofte de caldera onder Lake Toba in Indonesië. Dat had tot gevolg dat een groot deel van de mensen het loodje legden. Wetenschappers gaan ervan uit dat hooguit 10.000 – 12.000 menselijke exemplaren deze ramp hebben weten te overleven.

In onze huidige tijd leven we met 7 miljard mensen op aarde. In slechts 70.000 jaar tijd is dit aantal bereikt. Hierbij komt het gegeven dat een mens gemiddeld éénmaal per jaar één kind kan produceren. De amfibieën leggen eieren in het water, vele tientallen tot honderden tegelijkertijd.

Nadat de eerste amfibieën op aarde geleerd hadden om eieren in kleine afgesloten poelen te laten uitkomen, stond niets een enorme bevolkingsexplosie in de weg.

Zo bekeken is het niet zó onvoorstelbaar dat er al snel zoveel amfibieën op aarde leefden.

Welnu, door deze snelle bevolkingstoename werd de leefruimte voor de amfibieën zodanig beperkt dat er steeds geavanceerdere methoden nodig waren om hun samenleving te onderhouden. Ze leerden vloten bouwen om verder weg van de moerassen en kuststroken op vis te jagen. Ze leerden planten verbouwen en kweken om de voedselproductie op te schroeven.

Vredelievende dieren waren het. Hun enigszins weke lichaam was niet toegerust om te vechten, of anderszins ten strijde te gaan. Hun hoofden waren groot in verhouding tot hun lichaam, na verloop van tijd beschikten de amfibieën over een groot hersenvolume. Hun gezamenlijke doel bestond uit kennis vergaren en deze kennis te vergroten.

Ze leerden over de sterrenhemel en de beweging van zon, maan en planeten.

Ze leerden over energie en materie, omdat hun grote hersenen in staat waren elk elektromagnetisch veld en elke subtiele verandering daarvan waar te nemen.

Ze leerden hun vloten van zeilen te voorzien en ze leerden de wereldzeeën bevaren. Binnen één miljoen jaar bewoonden ze grote delen van de wereld.

Hierbij refereer ik aan een eerdere opmerking die ik maakte over het eilandrijk Avelon. De afzonderlijke eilanden zullen beslist bewoond zijn geweest door deze amfibiesoort, een paradijs was het echter niet.

De wetenschap beschouwt de mens als de ultieme bekroning van een langdurig evolutionair proces.

De wetenschap beschouwt de mens als het meest geavanceerde organisme dat tot nu toe op aarde heeft geleefd. Zelf beschouw ik dat als een foutief uitgangspunt.

Wij mensen, wij zijn in deze huidige tijd het meest succesvolle organisme op aarde.

Echter, vergeleken met eerdere hoog ontwikkelde levensvormen zijn wij mensen barbaren die elkaar op grote schaal uitmoorden, barbaren die op grote schaal de aardse reserves uitputten, barbaren die op grote schaal de aarde als organisme vervuilen en opwarmen.

Nee lieve mensen, de amfibieën ten tijde van het koninkrijk Atlantis waren veel verder, veel hoger ontwikkeld in sociaal en wetenschappelijk opzicht.

Overbevolking kon niet uitblijven. Ieder afzonderlijk vrouwelijk dier kon vele tientallen eieren per keer leggen en al deze eitjes leverden nieuwe exemplaren op. De dieren vergaarden een grote kennis, maar de kennis der geboortebeperving verkregen ze niet. Wat ze wel verkregen was kennis van elektriciteit en kennis van genetica. En daar ging het mis.

Ze begonnen te experimenteren met genetische manipulatie om nog meer hersenvolume en dus nog meer kennis en inzicht te verkrijgen. Partners werden selectief gekozen om nakomelingen voort te brengen. Generatie na generatie werd zorgvuldig gekweekt om maar zoveel mogelijk hersencapaciteit te ontwikkelen. Hun aantallen namen hierdoor steeds verder toe tot het punt bereikt was dat ze begonnen te beseffen dat ze met teveel soortgenoten waren.

De oplossing die ze bedachten om een groot stel hersenen te kweken, zonder veel nakomelingen te produceren, leidde uiteindelijk tot hun ondergang.

In een groot bassin werd gestart met het klonen en kweken van een superbrein. Dat brein zou ervoor moeten zorgen dat alle kennis op één plaats geconcentreerd kon worden, dat brein zou hun gaan helpen om nog meer kennis te vergaren.

Zo redeneerde men.

Welnu, het eerste gekweekte superbrein bleek alle verwachtingen te overtreffen. Waarop men besloot om meerdere van dergelijke kenniscentra in het leven te roepen, verspreid over het aardoppervlak.

Er werd een decreet uitgevaardigd dat de onderdanen zich niet meer mochten voortplanten, uitsluitend speciaal geselecteerde stellen mochten nog voor nageslacht zorgen. Aldus probeerde men de bevolkingsgroei onder controle te krijgen.

Ondertussen ging het klonen en kweken van superbreinen onverminderd door. De bedoeling was om deze zodanig te perfectioneren dat de elektrische overdracht tussen de neuronen, de elektronenstroom de lichtsnelheid zou gaan benaderen. Men had bedacht dat het daarmee ook mogelijk was om communicatie in het heelal tot stand te brengen, nieuwsgierig als men was of er op andere plaatsen in het heelal ook levensvormen bestonden.

Tja, uiteindelijk hadden de amfibieën een elektrisch netwerk in de vorm van superhersenen aangelegd, die het gehele aardoppervlak van communicatie en kennis kon voorzien. Dat betekende ook dat er op het aardoppervlak een krachtig elektromagnetisch veld werkzaam was.

Dat kon niet zonder gevolgen blijven.

Langzaam maar zeker bouwde zich een spanningsverschil op tussen het aardmagnetisch veld en het elektrisch netwerk van de amfibieën. De wezentjes waren zich hier wel bewust van, maar ze dachten dat het allemaal zo'n vaart niet zou lopen. Hun hang naar kennis overschaduwde het dreigende gevaar. De superbreinen bleken zo'n doorslaand succes en leverde zo'n enorme schat aan wetenschappelijke kennis op, dat ze het oplopende spanningsverschil op de koop toe namen.

De elektrische ontlading vond 251 miljoen jaar geleden plaats en het gevolg daarvan kennen wij heden ten dage als derde massa-extinctie op de overgang van het Perm naar het Trias.

In een korte flits explodeerden de superbreinen en de hersenen in de hoofden van de amfibieën.

Het leven spatte letterlijk uit elkaar en werd geroosterd en geblakerd.

95% van al het leven op aarde werd door deze elektrische ontlading vernietigd.

Deze amfibiesoort had 50 – 60 miljoen jaar lang het landleven gedomineerd. Wat ervan overbleef waren slechts minuscule fragmenten, die overbleven na het uiteenspatten van de lichamen van de dieren. Dit is dan ook de reden dat de wetenschappers van tegenwoordig geen enkel bewijs van deze beschaving hebben teruggevonden. Er is simpelweg helemaal niets meer van overgebleven.

Toch zijn er enkele afgelegen samenlevingen geweest die de catastrofe hebben weten te overleven.

Aanvankelijk vormden zij groepen die het niet eens waren met de opgelegde geboortebepering.

Eén groep ontwikkelde eieren met een versterkte schaal die niet afhankelijk waren van water om uit te komen. Een andere groep ontwikkelde een methode om de eieren in het lichaam te laten uitkomen.

Deze beide groepen staan aan de basis van enerzijds de reptielen en de vogels en anderzijds de placentale zoogdieren.

De vertegenwoordigers van deze beide groepen hadden de catastrofe aan zien komen, zij namen het dreigende gevaar wel serieus en trokken zich ver terug van de bewoonde wereld in een poging te overleven. Welnu, uiteindelijk is hen dat gelukt.

Dit, lieve mensen is in het kort het verhaal van Atlantis en de heerschappij van de amfibieën over de aarde. Wij mensen van de huidige tijd, wij hebben veel bereikt, wij hebben een technologische samenleving opgebouwd en wij beschouwen onszelf als intelligente wezens. Dat is uiteraard helemaal gerechtvaardigd, al zijn onze verstandelijke vermogens nog niet half zover ontwikkeld, wanneer je dat vergelijkt met de vermogens die de amfibieën uiteindelijk hebben bereikt. Wij hebben nog een lange weg te gaan wat dat betreft. Zo hebben wij tegenwoordig de beschikking over zeer krachtige computers om ons rekenwerk te vereenvoudigen. Vergeleken met de enorme superbreinen die de amfibieën uiteindelijk gekweekt en gekloond hebben, zijn deze computers niets meer dan eenvoudige telramen. Wij mensen, wij vinden van onszelf dat we hoogontwikkelde sociale wezens zijn en ook dat is best te rechtvaardigen wanneer je de oorlogen, moord en slachtpartijen, verkrachtingen e.d. even niet meerekent.. Echter vergeleken met de structuur en organisatie van de amfibieën samenleving zijn wij mensen met evenveel recht barbaren te noemen. Wij mensen hebben nog een lange weg te gaan voordat we onszelf kunnen meten aan het niveau van ontwikkeling dat de amfibieën uiteindelijk hebben bereikt. Of we dat ooit zullen bereiken? Ik denk het niet!!!

Gezien de huidige ontwikkelingen ligt het veel meer voor de hand aan te nemen dat de mens, Homo sapiens sapiens, binnen afzienbare tijd (in evolutionair opzicht) zichzelf heeft doen uitsterven.

Tot slot van dit hoofdstuk. U zult zich wellicht afvragen hoe deze amfibiesoort er daadwerkelijk heeft uitgezien? Dat is helemaal niet zo'n groot vraagteken. Afbeeldingen en foto's zijn er te over, al worden de figuurtjes op de foto's en plaatjes tot op de dag van vandaag nog niet als zodanig herkend. Onderstaande afbeeldingen zullen u zeer bekend overkomen.

uf001-53

© Astrofoto/van Ravenswaay

